

Sygnatura akt I C 994/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Jastrzębski

Protokolant: apl. adw. Karolina Anna Kołata

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko S. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. H. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 15.583,43 zł (piętnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 13.576,27 zł (trzynaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia siedem groszy) od dnia 17 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.808,73 zł (tysiąc osiemset osiem złotych siedemdziesiąt trzy grosze) od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,

II. umarza postępowanie co do kwoty 6.200 zł (sześć tysięcy dwieście złotych),

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.097 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Dariusz Jastrzębski

Sygn. akt I C 994/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 marca 2017 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego S. H. kwoty 19.776,27 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od dnia 17 marca 2017 roku do dnia zapłaty, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, kwoty 1.808,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 198,43 zł, nadto zasądzenie pod pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 09 września 2015 r. pomiędzy pozwanym a stroną powodową zawarta została umowa kredytu nr (...). Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w comiesięcznych ratach. Do dnia dzisiejszego należność wynikająca z przedmiotowej umowy nie została w całości spłacona. W związku z rażącym naruszeniem przez pozwanego warunków umowy - brak spłat, Bank wypowiedział umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 29 listopada 2016 r., całe zobowiązanie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pomimo upływu ostatecznego terminu spłaty zobowiązania, pozwany nie zwrócił całości zobowiązania. Strona powodowa przez okres kilku

miesiący poprzedzających wytoczenie powództwa, wielokrotnie podejmowała próby zmierzające do polubownej spłaty zobowiązania i polubownego pozasądowego rozwiązania sporu (m. in. poprzez wezwania do spłaty, kontakt telefoniczny, negocjacje). Pomimo licznych prób podejmowanych przez stronę powodową pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 12 maja 2017 r. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W dniu 07 sierpnia 2017 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa. Jednocześnie złożył propozycję zawarcia ugody sądowej z powodem, a w przypadku gdyby powód nie przyjął ww. propozycji ugodowego zakończenia sporu na podstawie art. 320 k.p.c. wniósł o rozłożenie przez Sąd zasądzonego na rzecz powoda świadczenia na raty w następujący sposób:

- a. pierwsza rata w kwocie 13.000,00 zł będzie płatna do 15-go dnia pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku w niniejszej sprawie;
- b. pozostała część zadłużenia będzie płatna w równych 30-stu ratach, płatnych do 15-go dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu wskazał, iż nie kwestionuje, że w dniu 9 września 2015 roku zawarł z powodem (...) Bank S.A. we W. umowę o Kredyt Gotówkowy PLUS nr (...). Nie zakwestionował treści tej umowy, w tym, że miał dokonać spłaty kredytu w 48 ratach do 15-go dnia każdego miesiąca, poczynsz od października 2015 roku. Nie zaprzeczył okoliczności, że zaprzestał terminowo regulować raty, co doprowadziło do powstania zadłużenia oraz wypowiedzenia umowy kredytu przez Bank. Wskazał, iż co do zasady nie kwestionuje żądania powoda. Dalej wskazał, że problem z terminową spłatą kredytu gotówkowego nr (...) powstał z przyczyn całkowicie od niego niezależnych. Na przestrzeni ostatnich lat stracił pracę i utracił wszelkie źródła dochodów. To zaś spowodowało nagłą, gwałtowną długotrwałą utratę płynności finansowej oraz uniemożliwiło terminowe regulowanie zobowiązań. Z tych też względów popadł w długi, nie tylko wobec powoda, ale także innych podmiotów. Podkreślił, że nigdy celowo i świadomie nie uchylał się od realizacji zobowiązań. Dodał, że gdyby zawarcie ugody sądowej w niniejszej sprawie okazało się niemożliwe wnosi o rozłożenie przez Sąd zasądzonego na rzecz powoda świadczenia na raty z uwzględnieniem wniosku zawartego w pkt 3 sprzeciwu. Pozwany wniósł także o nieobciążanie go kosztami postępowania w niniejszej sprawie. Wskazał, iż nie kwestionuje żądania powoda co do zasady ani też nie zamierzał celowo uchylać się od spłaty zobowiązania. Zawsze starał się tłumaczyć i zapewniać, że spłaty dokona w najbliższym możliwym czasie.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego z dnia 06 grudnia 2017 r. powód oświadczył, iż nie wyraża zgody na zawarcie ugody oraz rozłożenie świadczenia na raty.

Pismem z dnia 12 marca 2018 r. powód cofnął powództwo do kwoty 6.200 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 r. pozwany oświadczył, iż wnosi o rozłożenia świadczenia na raty w kwocie po 250 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 września 2015 r. pomiędzy S. C. Bank a S. H. zawarta została umowa o kredyt gotówkowy PLUS nr (...) na kwotę 22.540,98 zł. Pozwany nie uregulował zobowiązania wynikającego z umowy. W związku z powyższym Bank wypowiedział umowę kredytu. Na dzień wytoczenia powództwa zadłużenie pozwanego względem powoda wynosiło 19.776,27 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.808,73 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, oraz 198,43 zł tytułem kosztów monitów, upomnień oraz opłat /bezsporne/.

Po wniesieniu pozwu pozwany uiścił na rzecz powoda kwotę łączną 6.200 zł. Kwotę powyższą powód zaliczył na poczet niespłaconego kapitału /bezsporne/.

Pozwany S. H. aktualnie pozostaje zatrudniony za wynagrodzeniem w kwocie 2.000 zł netto, Jest to umową na czas określony. Nie posiada oszczędności. Prowadzi gospodarstwo domowe wraz z żoną, której wynagrodzenie wynosi 2.350 zł. Na życie wydatkuje kwotę 3.000 zł, wliczając kredyt hipoteczny, którego rata wynosi 1.600 zł miesięcznie. Posiada zobowiązania na poziomie 25.000 zł. Upřednio prowadził działalność gospodarczą, podejmował nietrafione inwestycje. Z tego względu na przełomie lat 2016-2017 r. zaprzestał regulowania zobowiązań. W toku postępowania komornik dokonał zajęcia rachunku bankowego pozwanego do kwoty 3.000 zł.

Dowód:

- zeznania pozwanego k. 57-58.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo jest zasadne i zasługuje w całości na uwzględnienie.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż powoda i pozwanego łączyła umowa o kredyt, który nie został w całości spłacony. W toku niniejszego procesu pozwany nie kwestionował treści zawartej umowy kredytu, w szczególności nie kwestionował dochodzonej pozvem należności oraz jej wymagalności, ani co do zasady, ani co do wysokości. Co prawda pozwany zakwestionował wyliczenie zadłużenia zawarte w piśmie (...) z dnia 31 lipca 2017 r., to jednakże nie dotyczyło to także żądania pozwu, nadto pozwany wprost przyznał wysokość zadłużenia na rozprawie w dniu 23 lutego 2018 r.

Zgodnie zatem z art. 229 k.p.c. należało uznać, iż okoliczności faktyczne podane przez powoda w niniejszej sprawie, poparte nadto złożonymi do akt sprawy dowodami w postaci dokumentów, w świetle w/w oświadczenia pozwanego nie wymagają prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. Zgodnie z w/w przepisem bowiem nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Podstawą prawną żądania powoda stanowił zaś art. 69 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, oraz kosztami monitów, upomnień, oraz opłat za pakiet usług bankowych.

Z uwagi na to, że pozwany S. H. nie spłacił swojego zobowiązania Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę wskazaną w wyroku. W przedmiocie odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 (punkt I wyroku).

Jednocześnie Sąd uznał, że wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy przede wszystkim okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, takie jak jego sytuacja osobista, majątkowa, finansowa i rodzinna. Okoliczności te muszą przemawiać za stwierdzeniem, że nierealne jest spełnienie przez dłużnika od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Jednocześnie sąd musi uwzględnić także okoliczności dotyczące powoda, w tym jego uzasadniony interes, ponieważ ochrona dłużnika nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym. Tym samym, aby zastosować dyspozycję przepisu art. 320 k.p.c. sąd musi mieć na względzie, że rozłożenie świadczenia na raty zapewni powodowi realność spłaty w rozsądnym terminie. W okolicznościach przedmiotowej sprawy taka sytuacja nie zachodzi. W pierwszej kolejności Sąd ocenił, że rata proponowana przez pozwanego w wysokości 250 zł miesięcznie jest na tyle niska, że przy wysokości jego zadłużenia musiałoby ono zostać rozłożone na 62 raty, czyli na okres ponad 5 lat. Jest to zaś okres dłuższy niż ustalony przez strony w umowie kredytu. W ocenie Sądu, licząc przy tym czas trwania postępowania, doprowadziłoby to do nadmiernego wydłużenia oczekiwania powoda

na zasądzoną należność. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd wziął pod uwagę stanowisko pozwanego wyrażone na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 r., iż kwota 250 zł stanowi maksymalną wysokość raty możliwej przez niego do spłaty. Niewykluczone, iż zaprezentowane uprzednio stanowisko pozwanego, w powiązaniu z oceną jego sytuacji materialnej, doprowadziłoby do uwzględnienia wniosku. Dotyczyło to jednakże spłaty w ratach co najmniej trzykrotnie wyższych oraz przy pierwszej wpłacie w kwocie zbliżonej do tej postulowanej przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty (przy uwzględnieniu dokonanych przez pozwanego wpłat w toku postępowania). Ponadto nie ma żadnej gwarancji, że pozwany z tego zobowiązania (w formie wnioskowanej na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 r.) by się wywiązywał. Aktualnie bowiem, jak wskazał, jego rachunek bankowy na który wpływa wynagrodzenie został zajęty przez komornika. Nie jest też pewna przyszłość zawodowa pozwanego. Ponadto pozwany ma liczne zadłużenia, których nie spłaca do tej pory, co nie daje pozytywnej prognozy, że wobec obecnej sytuacji majątkowej i zawodowej, będzie w stanie podolać obowiązkowi spłaty tego zadłużenia na przestrzeni tak długiego okresu czasu. Z tych względów Sąd nie zastosował przepisu art. 320 k.p.c. i nie rozłożył należności pozwanego na raty.

W zakresie w jakim powód cofnął powództwo Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. (pkt II wyroku).

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c (punkt III wyroku). Za stronę przegrywającą sprawę uznać należało pozwanego, gdyż Sąd uwzględnił powództwo w całości. Z tego też względu zasądzono od niego tytułem zwrotu kosztów procesu łączną kwotę 1.097 zł, na którą składała się opłata od pozwu w kwocie 1.080 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd nie widział podstaw do zastosowania art. 102 k.c. albowiem pozwany swoją postawą doprowadził do wszczęcia postępowania sądowego, a koszty procesu sprowadzają się zasadniczo do uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu. Pozwany miał przy tym świadomość istniejącego zadłużenia, nie kwestionował roszczenia powoda, a samo postępowanie trwało przeszło rok czasu. Pozwany miał zatem możliwość przygotowania się także i na okoliczność uznania, iż roszczenie powoda zostanie uznane za uzasadnione oraz obciążony zostanie kosztami procesu, których wysokość nie jest przy tym znaczna w zestawieniu z kwotą należności głównej zasądzonej wyrokiem.

SSR Dariusz Jastrzębski

Zarządzenia:

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu,
2. zobowiązać powoda do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wydanie odpis wyroku poprzez uiszczenia opłaty kancelaryjnej w kwocie 6 zł, w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu wniosku,
3. akta z pismem lub za 10 dni.

SSR Dariusz Jastrzębski